

REDACTIONELE COMMENTAAR

DE EERSTE KAMER EN DE NIEUWE TANDHEELKUNDIGEN

Eindverslag van de Commissie van rapporteurs

Op 21 juni j.l. is het eindverslag uitgebracht van de commissie van rapporteurs uit de Eerste Kamer betreffende het wetsontwerp inzake het verlenen van de bevoegdheid van tandheelkundige aan de z.g. groepen van 3 en van 19.

Het verslag is zowel naar omvang als naar inhoud identiek aan de memorie van antwoord van de minister van Sociale Zaken (mede ondertekend door de minister van Justitie) die daarin geheel is opgenomen.

In dit staatsstuk handhaaft de minister het standpunt, geen bevoegdheid te willen geven aan andere personen dan die welke geacht kunnen worden te behoren tot de genoemde groepen. De aandrang, uitgeoefend ten gunste van tandtechnici, samengevat in de „groep van veertig” (leden van de „Nederlandse Tandtechnische Vereniging), wordt afgevoerd met de opmerking dat een eventuele toekenning van recht op een bevoegdheid, op een geheel nieuwe grondslag zou moeten berusten. Het is de minister in dit verband niet duidelijk waarom men dan niet een groep van twee of driehonderd zou erkennen, „zijnde dit het aantal personen dat zich naar schatting thans onbevoegdlijk op het terrein der tandheelkunst beweegt.”

Voor wat betreft de claim ten gunste van de „groep van veertig” verenigt de minister zich met het desbetreffende oordeel van de (opgeheven) Commissie Tandheelkundige Voorzieningen, dat aan de in het geding gebrachte, door de N.T.T.V. zelf gecreëerde cursus en het examen waarvoor zij zelf de normen had vastgesteld, geen enkele kwalificatie mocht worden ontleend terwijl ook aan de opleiding geen materiële waarde kon worden gehecht.

Ook heeft de minister het afwijzende standpunt ingenomen van genoemde commissie inzake de mogelijkheid om tandtechnici onder controle van een tandarts patiënten na totale extractie van een prothese te doen voorzien.

Voorts wordt ook het verband ontkend tussen het vraagstuk der tandtechnici en dat van de tandheelkundige verzorging van ons volk en de jeugdzorg, ten aanzien waarvan een rapport bij de Gezondheidsraad in behandeling is.

Met betrekking tot de „groep van 19” wordt gewezen op de mogelijkheid dat deze „enigszins” groter zal blijken waarbij zeker een aantal personen, die tot „de groep van 40” worden gerekend ook tot de eerstgenoemde categorie behoren.

Een verkregen gewoonterecht op een blijvend ongemoeid gelaten worden door de justitie vanwege langdurige niet-vervolgving, ontkent de minister eveneens in de onderhavige gevallen, waarin het in overtreding zijn steeds duidelijk was en de justitie elk oogenblik had kunnen optreden. Tot zover in grote trekken de inhoud van de memorie van antwoord

van de minister. Uit het feit dat de commissie van rapporteurs met de mededeling hiervan heeft gemeend te kunnen volstaan mag gevoegelijk worden afgeleid dat ook de Eerste Kamer in meerderheid zich met de zienswijze van de minister heeft verenigd. Het wachten is nu op de openbare behandeling.

Zij ten slotte nog aangestipt dat ten aanzien van al degenen die aan de normen van de wet zullen blijken te voldoen, eerst een onderzoek naar hun bekwaamheid zal plaats vinden. B.

HET WETSONTWERP NA VERZET AANGENOMEN

Nadat het vorenstaande was geschreven, is inmiddels de Eerste Kamer tot de mondelinge beraadslaging overgegaan. Hierbij bleek dat degenen, die zich in het voorlopig verslag als pleitbezorgers van de leden van de Nederlandse Tandtechnische Vereniging hadden opgeworpen, zich door de ministeriële argumenten geenszins hebben laten overtuigen. In tegenstelling tot de Tweede Kamer hebben de verschillende woordvoerders der diverse partijen, minus één, bij hun standpunt volhard ten gunste van de eveneens gedupeerd geachte „groep van 40”. Wel werd door de enige tegenstander onder de sprekers aangevoerd dat naast de belangen der onbevoegden het welzijn van de patiënt een punt van overweging diende te vormen, maar diens belangen zijn er wederom niet aan te pas gekomen.

De behandeling van het wetsontwerp, op 2 juli opgeschort om de minister in de gelegenheid te stellen nadere inlichtingen te verstrekken, werd op 9 dezer hervat, waarbij opnieuw met kracht is aangedrongen op uitbreiding van de bevoegdverklaring ten gunste van de nieuw ingevoerde groep tandtechnici. Door de onverzettelijke houding van de minister is men er ditmaal net niet in geslaagd dank zij de verwerping van een motie, welke uitstel beoogde ten behoeve van nader onderzoek en waarbij de minister terugneming van het wetsontwerp in het geding bracht. Daarna is het ten slotte aangenomen.

Wanneer men uit dit verrassende verloop na de houding van de Tweede Kamer enige conclusies kan trekken, dan is in de eerste plaats wel duidelijk geworden hoe fataal de invoering van een verruimd criterium voor de nieuwe bevoegdverklaringen heeft gewerkt. Hierdoor is een nieuwe stimulans gegeven aan de latente stemming ten gunste van de tandtechnici om steeds weer de lijst der tandheelkundigen uit te breiden. Ook al is men er bij deze gelegenheid niet in geslaagd, zo blijkt uit de stemverhouding met betrekking tot de bovengenoemde motie (31 tegen 27) duidelijk de omvang dezer gezindheid, die niet zal nalaten ook in de Tweede Kamer wederom besmettelijk te werken bij elke nieuwe poging om voor toekomstige vermeende gedupeerden in de bres te springen zodra zich een gerede aanleiding voordoet.

Nu de Regering van het oorspronkelijke criterium (het arrest van de Hoge Raad van 1920) is afgedwaald terwille van de groepen van 3 en 19 is er geen reden meer tot de verwachting dat het vraagstuk der onbevoegde uitoefening ooit uit de wereld zal worden geholpen. Op een of meer reprises in de toekomst kan met zekerheid worden gerekend. B.